

Diary in Japan (โครงการแลกเปลี่ยน Maple Program ของ Osaka University)

Diary in Japan (โครงการแลกเปลี่ยน Maple Program ของ Osaka University)

ก่อนอื่นขอออกตัวก่อนว่า เพราะถูกบอกมาให้เขียนบันทึกนี้ด้วยรูปแบบไดอารี่ ดังนั้นแล้วภาษาที่ใช้ต่าง ๆ จะไม่ได้เป็นทางการมากนัก เรียกได้ว่าเป็นภาษาทั่วไปก็ว่าได้ จริง ๆ ตัวเราเองก็เขียนไดอารี่ตลอดช่วงเวลาที่แลกเปลี่ยนเหมือนกัน แต่เพราะมันมากกว่า 500 หน้า ดังนั้นแล้วจึงสรุปความได้ว่า ขอเลือกสิ่งที่คิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์แล้วก็น่าจะสนุกกับคนที่อ่านจะดีกว่า

เราไม่ใช่คนชอบเที่ยวหรือชอบไปไหนมากนัก แถมตอนเรียนอยู่ที่ไทยก็ไม่เคยอยู่หอมาก่อนเลยด้วย ดังนั้นแล้วการไปแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่นตลอด 1 ปีในครั้งนี้ จึงถือว่าเป็นสิ่งที่ท้าทายเราอย่างมาก เรื่องอยู่คนเดียวก็ส่วนหนึ่ง แต่เรื่องที่ยากยิ่งกว่าคือ หากไปแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่นแล้ว เราคงไม่สามารถบอกตัวเองได้ว่า “จะไม่เที่ยว” ได้แน่นอน ถึงอย่างไรที่นั่นก็เป็นประเทศในฝันที่เราอยากไปเยือนด้วยร่างกายตัวเองสักครั้ง แน่แน่นอนว่าเรื่องเรียนนั้นต้องเป็นหลัก แต่สำหรับเราแล้ว แต่ไหนแต่ไร คำว่า “เรียน” นั้นไม่ได้หมายถึงการนั่งติดโต๊ะแล้วฟังอาจารย์สอน แต่หมายถึงการค้นคว้า ค้นหาข้อมูลที่ตัวเองสนใจผ่านโลก ผ่านสังคมของจริง สรุปความได้ว่าเป้าหมายของการไปแลกเปลี่ยนครั้งนี้คือ “เพิ่มประสบการณ์ชีวิต” และ “เรียนรู้เรื่องญี่ปุ่น” ควบคู่กันไป

อารมณ์ขมมากพอแล้ว เริ่มบันทึกของจริงกันเลยดีกว่า (อ้อ! มีเรื่องต้องบอกอย่างหนึ่งก่อน นั่นคือเรื่องรูปถ่าย เนื่องจากเราไม่ใช่คนชอบถ่ายรูป “มนุษย์” สักเท่าไร แต่ชอบถ่ายรูปประเภท “วิวทิวทัศน์” เสียมากกว่า ดังนั้นไม่ต้องตกใจหากจะไม่ค่อยมีรูป “มนุษย์” ติดมา หรือถ้าคุณเห็นอะไรติดมากับภาพ ผมต้องขอแสดงความเสียใจเป็นอย่างยิ่งว่านั่นเป็นความรับผิดชอบของสายตาคูณแล้ว)

วันแรกของการเดินทาง : 20 กันยายน 2016 ตอนถึงญี่ปุ่นเป็นครั้งแรกยังจำได้ดีว่าพายุเข้า ท้องฟ้ามีแต่เมฆสีดำครึ้มตลอด รอบข้างที่มีแต่คนญี่ปุ่นทำให้เราประหม่าอยู่ไม่น้อย แต่กระนั้นก็ยังพอใจซึ่งได้อยู่บ้างที่ฟังพวกเค้าออก หลังผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองออกมา เราก็ยืนรออยู่บริเวณล็อบบี้ของสนามบิน เนื่องจากทางมหาวิทยาลัยโอซาก้าบอกไว้ว่าจะส่งคนมาติดต่อเราช่วง 9 โมง ยังเหลือเวลาอีกชั่วโมงนิด ๆ ตอนนั้นแหละที่เริ่มปล่อยไก่ตัวใหญ่เข้าอย่างจัง ที่ล็อบบี้เราเห็นคนเอเชียที่คล้าย ๆ กับคนไทย ด้วยความที่อยากจะมีจุดพึ่งพิงก็เลยเดินไปหาแล้วทักด้วยภาษาไทย แต่จากสีหน้าของอีกฝ่าย เราก็พอจะเดาได้แล้วว่าเค้าฟังเราไม่รู้เรื่อง แต่เพราะเห็นว่าเป็นนักเรียนเหมือนกัน เลยคิดว่าคงพูดภาษาญี่ปุ่นได้ พอลองทักเป็นภาษาญี่ปุ่นดูถึงได้รู้ว่าเค้าเป็นคนเวียดนาม และคนเวียดนามคนนี้ก็จะเป็นคนที่จะมาเป็นเพื่อนข้างห้องเราภายหลังอีกด้วย

การเดินทางสู่มหาวิทยาลัยไอซาก้า : ถึงเวลานัด 9 โมง ก็มีพนักงานจากทางมหาวิทยาลัยถือป้ายสีเหลือง ๆ มีข้อความว่า CJLC ยืนอยู่ตรงทางออก หลังจากเราเข้าไปหา เขาก็ให้เราซื้อตั๋วรถลิมูชินบัส ซึ่งมุ่งตรงสู่ สนามบินอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่า “สนามบินไอซาก้า (ชื่อเล่น อิตามิ)” สนามบินที่เราอยู่ตอนนี้คือ “สนามบินคันไซ” ก็ไม่รู้ทำไมใช้ชื่อคล้ายกัน หลายครั้งที่เราแยกไม่ออกระหว่าง 2 สนามบินนี้ ตอนแรกนึกว่าเป็นการเดินทางที่ทรหด แต่ในความเป็นจริงพอได้ลองแล้วปรากฏว่าเข้าใจง่ายมาก หลังจากนั่งรถลิมูชินบัสจาก สนามบินคันไซจนถึงสนามบินไอซาก้า (อิตามิ) ราว ๆ 1 ชั่วโมงครึ่ง ก็มาถึงปลายทาง จากที่นี่ เราต้องนั่งรถไฟที่เรียกกันว่า “โมโนเรล” วิ่งตรงจาก “สนามบินไอซาก้า” ถึงสถานี “ไซโตะนิชิ” ตอนแรกนึกว่านั่งต่อเดียวถึง แต่ปรากฏว่า ต้องเปลี่ยนสายที่ “บัมพาคูนิเน็นโคเอ็น” เพื่อจะไปให้ถึงปลายทางจริง ๆ ของเรา จากตรงนี้ใช้เวลา ประมาณ 40 นาที พอมาถึงสถานี “ไซโตะนิชิ” แล้ว สิ่งแรกที่ทำให้เรารู้สึกประหลาดคือ ทางออก ปกติแล้วตอนอยู่ที่ไทยเราจะชินกับทางออกที่ต้องเดินลงมาด้านล่าง ไม่เคยเดินออกทางด้านบนมาก่อน แถมพอมาถึง ฝนก็พร้อมใจกันตกลงมาแบบหนักสุด ๆ ตอนแรกคิดว่าต้องฝ่าฝนไปให้ถึงหอ แต่ปรากฏว่าเจอกับพนักงานของทางมหาวิทยาลัยที่มารับ (คงเห็นว่าฝนตก) เขาก็เลยให้เราขึ้นรถยนต์แล้วไปส่งให้ถึงหน้าหอ จะเรียกว่า VIP ก็ได้แะ

ว่าด้วยเรื่องของหอ : หอที่ทุกคนต้องมาเพื่อเช็คชื่อก็คือหอที่มีชื่อว่า “หอ 1” (บางที่เราก็คอยถามคนตั้งชื่อเหมือนกันว่าทำไมตั้งง่ายจนไม่คิดว่ามันจะเป็นชื่อหอ) ตรงส่วนของล๊อบบี้ หอที่อยู่ในมหาวิทยาลัยนี้มีหลายหอ แต่หอที่เรามักคุ้นเคยกันก็คือ “หอ K” หอนี้สงวนไว้เฉพาะผู้หญิงเท่านั้น เป็นหอที่ได้ยินว่าสวยที่สุด เนื่องจากมีห้องน้ำในตัว แต่ก็เจียบเหงาที่สุดเพราะแต่ละชั้นมีคนน้อย ชั้นหนึ่งน่าจะมีประมาณ 8 คน นอกจากหอนี้แล้วยังมี “หอ 1” ซึ่งก็คือหอที่ทุกคนต้องไปเช็คชื่อ ผู้ชายส่วนใหญ่จะถูกส่งมาที่หอนี้แหละ ชั้น 3 กับชั้น 4 ของหอนี้เป็นส่วนของผู้ชาย ส่วนชั้น 5 เป็นส่วนของผู้หญิง ในหอนี้มีห้องน้ำ ห้องครัว รวมถึงห้องซักผ้าต้องใช้ร่วมกัน ห้องทุกห้องจะเป็นห้องเดี่ยว มีขนาดเล็ก (สำหรับเราจัดว่ากำลังดี) มี WIFI พร้อมใช้กับเฟอร์นิเจอร์ไว้ด้วย สิ่งที่มีในห้องทุกห้องจะเป็น โต๊ะ เก้าอี้ ชั้นวางของ ตู้ใส่ของ ตู้เสื้อผ้า เตียงนอน ถึงขยะ ตู้ขนาดเล็กพร้อมลิ้นชักล๊อค

ชั้นหนึ่งจะมีห้องประมาณ 28 ห้อง เรียกได้ว่าครึกครื้นที่สุดก็ว่าได้ ถ้ามองว่าทำไมถึงรู้ละเอียดขนาดนี้ ก็เพราะเราได้ อยู่ “หอ 1” นี้แหละ ในหอนี้แต่ละชั้นจะแบ่งกลุ่มนักเรียนง่าย ๆ ได้ 2 กลุ่ม คือกลุ่ม U Program กับ M Program โดย M ก็แน่นอนว่าเป็นพวกเรา Maple นั่นเอง นักเรียนที่มาจะมีแต่ระดับมหาวิทยาลัย แล้วก็มีพื้นฐานทางภาษาญี่ปุ่นในระดับที่พูดได้แล้ว กับอีกกลุ่มคือ U ซึ่งก็คือ University หรือก็คือพวกที่มาเรียนต่อเพื่อสอบ เข้ามหาวิทยาลัยของญี่ปุ่น ดังนั้น พวกนี้ก็ยังเป็นเด็กมัธยมที่เพิ่งจบมาหมาด ๆ และยังไม่ค่อยมีความรู้ ภาษาญี่ปุ่นเท่าไร (แต่หลายคนคนก็มี แถมคล่องด้วย) หากจะคุยกับพวกเขา คงต้องใช้ภาษาอังกฤษแทน

เริ่มต้นชีวิตเด็กหอ ณ ต่างแดน : คนที่อยู่บ้านใจกลางเมืองทั้งชีวิตแบบเรา พอต้องมาใช้ชีวิตคนเดียวแบบนี้ กลักรู้สึก... ตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก สิ่งแรกที่เรารู้สึกหลังอยู่หอมาได้ 1 วันก็คือ ชีวิตที่ไทยกับชีวิตที่ญี่ปุ่น ต่อจากนี้จะเปลี่ยนไปอย่างมาก เนื่องจากที่มิโน (ชื่อเขตที่พวกเราอาศัยอยู่ อยู่ส่วนบนสุดของจังหวัดไอซาก้า) สามารถใช้คำว่า “บ้านนอก” ได้อย่างเต็มรูปแบบ ถึงเราจะพูดว่าบ้านนอก แต่ไม่ได้มีความหมายเชิงลบ แต่อย่างใด ต้องบอกว่าเป็นสถานที่ที่สงบ ห่างไกลตัวเมือง และผู้คนก็ไม่มากเท่าไร สภาพแวดล้อมของที่นี่ หอมล้นไปด้วยกุหลาบ ป่าใหญ่และแม่น้ำ เป็นเมืองแห่ง “ครอบครัว” ของจริง ถ้ามองว่าทำไมเรียกแบบนี้ ก็เพราะ ตั้งแต่ก้าวแรกที่มาถึงที่นี่ ก็พบคุณแม่อีกหลายคนมาก พร้อมกับเด็ก ๆ หน้าตาน่ารักอีกมากมาย หากบอกว่าอัตราการเกิดของคนญี่ปุ่นลดลง พอมาอยู่ที่มิโนนี้แล้ว เราจะไม่อยากเชื่อเลยจริง ๆ เพราะตลอดการใช้ชีวิต 1 ปีที่หอนี้ เราได้ยินเสียงเด็ก ๆ เล่นกันไม่เคยขาดจากทางหน้าต่างห้อง การไปซื้อของกินของใช้ที่นั่นนั้น ไม่ยาก และไม่ต้องเรื่องมาก เนื่องจากมีซูเปอร์มาร์เก็ตเพียงแห่งเดียว เราจึงไม่จำเป็นต้องเสียเวลาเลือกว่าจะซื้อของที่ไหนดี โดยอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟโมโนเรล “ไซโตะนิชิ” เป็นห้างสรรพสินค้า 2 ชั้น ชั้นบนจะมีร้าน Seria ซึ่งเป็นร้าน 100 เยน ต้องการอะไรที่นี้มีหมด ดังนั้นเราจึงไปใช้บริการที่นั่นบ่อยมากในช่วงแรก ๆ ของการอยู่หอ ส่วนชั้นล่างเป็นแหล่งของสด ผัก ผลไม้ อาหารสำเร็จรูป ข้าวสาร ของกินและของใช้ทุกอย่างอยู่ที่นั่น สามารถไปเลือกซื้อกันได้ นอกจากนี้ หากใครไม่ชอบกินน้ำจากก๊อกน้ำหรือไม่อยากเสียเงินซื้อน้ำเปล่าแล้วล่ะก็ สามารถซื้อขวดของที่นี่ (วางขายอยู่ใกล้กับเคาน์เตอร์คิดเงิน) เพื่อเอาไปเติมน้ำเปล่าฟรี จากตู้ของ おいし水 ได้อีกด้วย แต่จำกัดจำนวนเติมได้วันละไม่เกิน 2 ขวด และจำเป็นต้องมีบัตรสมาชิกของทางห้างเสียก่อน การทำบัตรก็ไม่ยาก แค่เดินไปหาประชาสัมพันธ์ที่อยู่ใกล้ ๆ กับเคาน์เตอร์คิดเงิน แล้วบอกเค้าว่าจะมาทำบัตรสมาชิก เค้าจะให้กรอกรายละเอียดต่าง ๆ จากนั้นก็จะได้รับบัตรมา โดยบัตรนี้เราสามารถเติมเงินเข้าไปเพื่อใช้ซื้อของจากทางห้างได้ คนที่ไม่อยากพกเหรียญควรทำบัตรนี้ไว้ด้วย ถัดจากเรื่องห้างก็คือเรื่องร้านสะดวกซื้อ แฟมิลี่-มาร์ทนั้นอยู่ใกล้กับสถานีของรถไฟโมโนเรล ไม่ว่าใครก็ตามที่มาถึง จะต้องเห็นแฟมิลี่มาร์ทนี่ก่อนเป็นอันดับ

แรกแน่นอน ตอนแรกสุดที่เรามา มันมีแค่สาขาเดียว แต่ล่าสุดประมาณต้นปี 2017 ก็ได้สร้างสาขาใหม่ขึ้นมา ใกล้เคียงกว่าเดิม โดยจะอยู่ตรงสี่แยกเยื้องที่ทำการไปรษณีย์นั่นเอง หากใครไม่อยากเดินมาไกล (จากห้องถึง ซุปเปอร์มาเก็ตใช้เวลาประมาณ 20 นาที และจากห้องถึงแฟมิลีมาร์ทที่ใกล้ที่สุดใช้เวลาประมาณ 10 นาที) ก็สามารถไปซื้ออาหารกินกันได้ที่โรงอาหารของทางมหาวิทยาลัย โดยจะอยู่ด้านล่าง ถัดจากตึกเรียนของเราไป อีก อาหารที่ขายในโรงอาหารจะมีราคาถูกกว่าข้างนอกเท่าหนึ่ง และมีร้านสะดวกซื้อเล็ก ๆ พร้อมกับสหกรณ์ ให้บริการอยู่ด้วย สำหรับใครที่ไม่รู้จะไปยังไง ไม่ต้องกังวลเพราะจะมีคนนำทัวร์ทุกส่วนที่จำเป็นสำหรับเรา ภายหลัง

เรื่องเล่าจากกาลเก่าที่เคยเขียน : อธิบายรายละเอียดคร่าว ๆ ของการใช้ชีวิตมามากพอ ต่อไปคงเป็นเรื่อง เล่าจากตัวเรานี่แหละ หอที่เราได้อยู่คือหอ 1 แน่นนอนว่าเป็นหอที่ครึกครื้น เราได้อยู่ห้อง 1317 เป็นห้องที่มี หน้าต่างหันเข้าหาทิศตะวันออก มองออกไปก็จะเห็นทางเดินที่ใช้เดินขึ้นเพื่อเข้ามาที่มหาวิทยาลัย ทุกเช้าเราจะ ตื่นก่อนตะวันขึ้นเพื่อมานั่งชมวิวธรรมชาติที่ข้างหน้าต่างเสมอ สรรภาพตามตรงว่าเราไม่เคยตื่นหลังตีห้าเลย ตั้งแต่วันแรกจนถึงวันสุดท้ายของการอยู่ที่นี้ แม้จะเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ วันหยุดนักขัตฤกษ์เราก็ตื่นราว ๆ ตีสี่ หรือตีสี่ครึ่งตลอด ถามว่าทำไมถึงตื่นเช้าได้ทุกวันแบบนั้น ก็คงเพราะไม่อยากให้ทุกวินาทีที่ได้อยู่ที่นี้เสียไป เพราะไม่ว่ายังไง นี่ก็เป็นสถานที่ที่เราใฝ่ฝัน และเราก็ตื่นเช้าขึ้นเอง ๆ ทุกคนก็คงคิดเหมือนกัน ถึงได้เลือกมาที่นี่

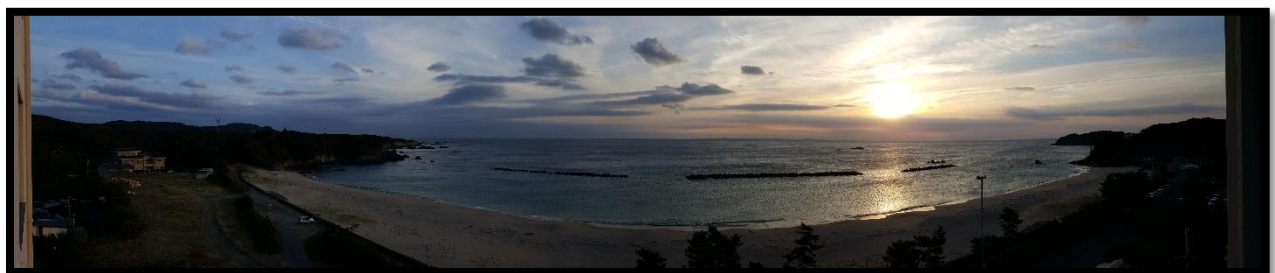

ยามเช้าที่หอสงบมาก คงเพราะยังไม่ค่อยมีคนตื่นกันซักเท่าไร จากที่สังเกต ส่วนใหญ่จะเริ่มตื่นราว ๆ 7 โมง คลาสเรียนของที่นี่เริ่มตั้งแต่ 8.50 น. เป็นต้นไป จนถึง 17.50 น. เรื่องรายละเอียดการเรียน ทุกคนคงจะได้ฟังกันตอนเข้าปฐมนิเทศ หลัก ๆ แล้ววิชาที่สามารถเลือกเรียนได้จะมีทั้งสายภาษากับ สายวิศวกรรม สายภาษาคือสายสำหรับคนที่อยากฝึกทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ถึงจะได้ไม่เน้นไปที่เพื่อการ สอบวัดระดับมากมายนัก แต่ก็จัดว่าเพิ่มความรู้ให้กับเราได้เป็นอย่างดี ตอนเทอมแรกเราลงแต่วิชาสายนี้แหละ อีกสายหนึ่งก็คือสายวิศวกรรม แน่นนอนว่ามีหลากหลาย เช่นการชงชา การเขียนพู่กัน ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น และ

อื่น ๆ อีกมากมาย สำหรับใครที่อยากเลือกสายนี้ แนะนำก่อนเลยว่าต้องมีพื้นฐานภาษาในระดับหนึ่งแล้ว เพราะไม่อย่างนั้นอาจจะฟังที่อาจารย์สอนไม่รู้เรื่องก็เป็นได้ เรื่องเรียนกล่าวไปแล้ว ต่อมาคงไม่พ้นเรื่องเที่ยว เนื่องจากที่นี้อยู่ห่างจากตัวเมืองพอสมควร หากชอบไปเที่ยวในตัวเมืองแล้วละก็ จัดว่าไม่ค่อยสะดวกซักเท่าไร เพราะต้องนั่งรถไฟไปตัวเมืองราว ๆ 1 ชั่วโมงครึ่ง แต่ถ้าหากสนใจที่เที่ยวยธรรมชาติละก็ แนะนำให้ไปที่สวนสาธารณะที่อยู่ใกล้สถานีบึงพาซุคิเน็นโคเอ็น ที่นั่นเป็นสวนขนาดใหญ่ กินพื้นที่หลายกิโลเมตร เป็นสวนที่สวยงามและได้บรรยากาศธรรมชาติมาก ๆ เราชอบไปที่นี้ เพราะนอกจากมีสวนแล้วยังมีห้างสรรพสินค้าให้เลือกซื้อของใช้จำเป็นเช่นเสื้อผ้าแบรนด์ยูนิโคล่ได้อีกด้วย (มีร้านอาหารไทยด้วย หากันให้เจอนะ)

ชีวิตส่วนใหญ่สำหรับเราที่ได้ทุนจาก JASSO และไม่ได้ทำงานพิเศษนั้นก็จะวนอยู่แค่นี้ก็พยายามจะช่วยให้คุ้มค่าที่สุดตามแบบฉบับของตัวเอง ถึงตรงนี้ก็อยากแนะนำไว้ด้วยว่า ลองหัดเขียนไดอารี่ดูจริง ๆ ด้วยก็ได้ มันอาจจะไม่จำเป็นต้องเขียนลงบนสมุด แต่อาจจะพิมพ์บนคอมพิวเตอร์ซึ่งสะดวกและเร็วกว่าถามว่าทำไมถึงให้ทำแบบนี้ ก็เพราะความประทับใจและเรื่องราวในในแต่ละวันที่ได้อยู่ที่นี่มีหลากหลาย ความประทับใจที่ผ่านเข้ามา และในจำนวนนั้น มันก็มากเหลือเกิน เกินว่าจะจำได้ทุกรายละเอียด หากอยากดึงความประทับใจนี้กลับมาอีกครั้งหลังจากเรากลับไทยไปแล้วละก็ การเขียนบันทึกก็จะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด เรายังเหมือนกัน มีหลายเรื่องที่ดีไปแล้ว แต่พอย้อนกลับมาอ่านไดอารี่ของตัวเอง ก็อึ้งทุกครั้งเหมือนกับว่าเรื่องราวเหล่านั้นมันย้อนกลับมาคืนมา ใช้เวลาแค่ไม่กี่นาทีเขียนบันทึกประสบการณ์ดี ๆ ลงไป แต่ผลตอบแทนที่ได้รับกลับมา มันมีค่าเกินกว่าการประเมินมากนักนะ

ตอนอยู่ที่ญี่ปุ่น ทางมหาวิทยาลัยพาไปเที่ยวหลายที่ แต่ที่ไหนบ้างนั้น ให้ไปลุ้นกันเอาเอง เพราะเราไม่รู้ว่าเค้าจะพาไปที่เดิมหรือเปล่า หากเล่าหรือเอารูปมาลง เกรงว่าจะทำให้งง ๆ หมดสนุก แต่ถ้าจะไม่ให้ยกอะไรขึ้นมาเลยคงจะน่าเสียดายพอสมควร เพราะนั่นจะเล่าแบบคร่าว ๆ และลงรูปซักที่สองก็แล้วกัน

นี่เป็นภาพที่เราถ่ายตอนอยู่ที่โรงแรมที่ทางมหาวิทยาลัยพาไปพัก รู้สึกเราจะมีดวงกับทิศตะวันออกนะ ขนาดมาอยู่ที่โรงแรมยังได้ห้องพักที่หันหน้าหาทิศตะวันออกเลย เป็นภาพของจังหวัดหนึ่งซึ่งอยู่ติดทะเล ด้านหนึ่งเป็นทะเล ด้านหนึ่งเป็นภูเขา เรียกได้ว่าเป็นความงดงามที่ยากจะเอ่ย การท่องเที่ยวคราวนี้เป็นการเที่ยวแบบ 2 วัน 1 คืน ปกติแล้วการท่องเที่ยวที่มหาวิทยาลัยจัดให้จะมี 2 แบบ คือแบบไปเช้าเย็นกลับ กับแบบค้างคืน โดยเราสามารถเลือกได้ว่าจะไปหรือไม่ไป แต่ต่อให้เราเคยไปแล้วก็แนะนำให้ไป เพราะสภาพแวดล้อม สถานะภาพในคราวนี้ของเราถือเป็นสิ่งที่มีแค่ตอนนี้อย่างนั้น ดังนั้นถึงจะเป็นสถานที่เดิม ๆ แต่การได้ไปกับเพื่อนต่างชาติได้ไปกับทางมหาวิทยาลัยก็เป็นประสบการณ์ดี ๆ ที่หาได้ยากนะ

ว่าด้วยเรื่องของการเรียนกับวิชาเล็ก ๆ น้อย ๆ : ถึงทุกคนที่ไปจะต้องเข้ารับฟังการบรรยายเกี่ยวกับวิชาเรียนอยู่แล้ว แต่เราก็ขอเล่ารายละเอียดคร่าว ๆ สำหรับการเรียนที่นี่ให้คนที่สนใจฟังหน่อยก็แล้วกัน การเรียนให้ผ่านมาตรฐานของทางมหาวิทยาลัยโอซาก้านั้น จำเป็นต้องเก็บหน่วยกิตตลอด 1 ปีให้ครบ 30 หน่วยกิต หรือเกินกว่า 30 หน่วยกิตเท่านั้น หากต่ำกว่านั้นถือว่าไม่ผ่าน วิชาแต่ละวิชานั้นแบ่งย่อย ๆ เป็น 2 กลุ่ม คือ วิชาสายภาษา (ไม่ว่าจะเป็นฟัง พูด อ่าน เขียน) วิชาพวกนี้จะมีหน่วยกิตเท่ากับ 1 และอีกกลุ่มคือวิชาสายวัฒนธรรม (ไม่ว่าจะเป็นการเขียนพู่กัน การชงชา ประวัติศาสตร์ และอื่น ๆ) วิชาพวกนี้จะมีหน่วยกิตเท่ากับ 2 ดังนั้นแล้ว เราสามารถเลือกวิชาทั้ง 2 กลุ่มนี้ผสมกัน แล้วจัดเป็นตารางเรียนของเราขึ้นมาได้ ในเทอมแรกให้เราเลือกเลยว่าอยากลงกี่ตัว สมมติว่าเทอมแรกลงไปแล้ว 20 หน่วยกิต ส่วนเทอมที่สองอยากจะไปเที่ยวเล่นบ้าง และเหลืออีกแค่ 10 หน่วยกิต จะลงแค่ 10 หน่วยกิตก็ยิ่งได้ หรือถ้าเกิดว่าเทอม 2 มีวิชาที่น่าสนใจเยอะ จะลง 20 หน่วยกิตก็ไม่ว่ากัน หนึ่ง สำหรับใครที่ได้ทุนการศึกษาของ JASSO บังคับว่าต้องลงเรียนเทอมละ 14 หน่วยกิตขึ้นไป ดังนั้นจะต้องเก็บหน่วยกิตทั้งสองเทอมแบบ 15/15 หรือ 14/16 หรือมากกว่านั้นเท่านั้น

วิชาของเทอม 1 กับเทอม 2 นั้นจะเปลี่ยนไปบางวิชา ให้ดูในหนังสือคู่มือที่เราจะได้รับแจกดี ๆ ด้วย ในเรื่องติ๊กเรียนของเรานั้น จะเป็นติ๊กเล็ก ๆ มีทั้งหมด 5 ชั้น เป็นติ๊กที่ทำการของ CJLC ติ๊กนี้อยู่ใกล้สนามเทนนิสซึ่งอยู่ใกล้หอ K ซึ่งอยู่ใกล้หอ 1 โดยปกติเราจะเรียนกันที่ชั้น 3 และมีเรียนที่ชั้น 2 บ้างเป็นบางวิชา โดยจะขอได้เรียงกันแต่ละชั้นดังนี้

1. ชั้น 1 จะมีศูนย์ของ CJLC ที่คอยทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและดำเนินเรื่องราวต่าง ๆ ตลอด 1 ปีที่อยู่ที่นี่ โดยจะมีบอร์ดกิจกรรมติดไว้ (เข้าประตูไปอยู่ด้านขวามือ) ในบอร์ดนั้นจะมีใบปลิวต่าง ๆ ทั้งกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรา กิจกรรมที่น่าสนใจที่จัดขึ้นในโอซาก้า กิจกรรมตามฤดูกาล เราสามารถเช็คได้ที่นี้ นอกจากนั้นยังมีห้องพักอาจารย์ แต่ปกติแล้วเราจะไม่ค่อยได้เข้าซักเท่าไรหรอก
2. ชั้น 2 จะมีทั้งห้องเรียนและห้องสมุด โดยในห้องสมุดนั้นจะแบ่งเป็นส่วนคอมพิวเตอร์ ซึ่งเราสามารถเข้าไปใช้คอมของทางมหาวิทยาลัยได้ แต่ต้องมีบัตรห้องสมุดเสียก่อน (บัตรเคลือบสีเขียว) โดยคอมมีทั้งหมด 5 เครื่อง ในส่วนของห้องสมุดก็มีหนังสือมากมาย และในช่วงที่จัดทริปพาเที่ยวของทางมหาวิทยาลัย จะมีการนำหนังสือที่เกี่ยวข้องกับสถานที่นั้นมาวางไว้ให้เราได้อ่านกันด้วย
3. ชั้น 3 ห้องเรียน
4. ชั้น 4 ...นั่นสิ มีอะไรอยู่ชั้น 4 นะ ปกติไม่เคยขึ้นไปเลยซักครั้ง เหมือนจะเคยอ่านรายละเอียดของแต่ละชั้นอยู่ แต่เพราะไม่ได้สำคัญมากนั้นแหละถึงได้ลืม เอาเป็นว่าลองไปดูก็ไม่เสียหาย
5. ชั้น 5 ห้องทำงานของอาจารย์ ต่างกับห้องพักอาจารย์ ตรงที่ว่าห้องนี้จะเป็นห้องส่วนตัวของอาจารย์แต่ละท่านเลย อาจารย์ที่ปรึกษาของพวกเราส่วนใหญ่ถ้าไม่มีคาบก็จะอยู่ที่ชั้นนี้แหละ แต่หากวันไหนไม่มีคาบที่ท่านสอนเลย ส่วนใหญ่ท่านจะไม่ค่อยมาซักเท่าไร แนะนำให้จดอีเมลล์ของอาจารย์ที่ปรึกษาเอาไว้ด้วย เพื่อต้องใช้ปรึกษาเรื่องต่าง ๆ ทั้งเรื่องเรียนและกิจกรรม (สำคัญมาก)

คร่าว ๆ ของติ๊กเรียนก็จะประมาณนี้ ถึงตอนนี้บางคนคงรู้สึกตัวแล้วว่า “แล้วคนญี่ปุ่นที่เรียนเอกภาษาเค้าเรียนกันที่ไหน” คำตอบก็คือ “เรียนคนละติ๊ก” ติ๊กของเรานั้นอยู่แนวด้านหลังของมหาวิทยาลัย แต่ติ๊กที่คนญี่ปุ่นเรียนกันนั้นจะเป็นติ๊กด้านหน้า พุดง่าย ๆ คือแยกกันเรียนระหว่างเรากับคนญี่ปุ่นนั่นเอง หากใครอยากคุยกับคนญี่ปุ่นละก็ แนะนำว่าไปที่โรงอาหารที่อยู่ใกล้ติ๊กเรียนของพวกเรา (โรงอาหารที่พุดถึงในตอนต้นนั้นละ) ช่วงกลางวันจะมีนักเรียนญี่ปุ่นหลายคนไปกินอาหารกันที่นั่น บอกเลยว่าคนเยอะมาก ถ้าไปสายละก็ จะไม่มีที่นั่งเอานะ

กลับมาพูดถึงเรื่องวิชาเรียน ในบรรดาวิชาต่าง ๆ มันก็จะมีวิชาแปลก ๆ ที่เราไม่เคยคิดว่ามันจะมีด้วย อยู่หลายวิชา ขอยกตัวอย่างวิชาแปลก ๆ ที่เราได้เข้าไปสัมผัสประสบการณ์มาแล้วสักกันฟังนะ โดยวิชาที่เราจะ ยกมามีอยู่ 2 วิชา วิชาพวกนี้เป็นวิชาสายวัฒนธรรม นั่นหมายความว่า มีหน่วยกิต 2 หน่วยกิตนั่นเอง โดยวิชา แปลก ๆ ที่อยากแนะนำเป็นวิชาแรกคือ **ซูปเปอร์ฮีโร่ของญี่ปุ่น** วิชานี้จะสอนเรื่องราวของสังคมญี่ปุ่น ผ่าน อุลตราแมนและมาสไรเดอร์ โดยมีการเปรียบเทียบว่าอุลตราแมนเกิดมาจากอะไร ในแง่ความเชื่อ มีตัวตน อย่างไรในสายตาคนญี่ปุ่น และมาสไรเดอร์มีบทบาทอย่างไรและสะท้อนอะไรในสังคมญี่ปุ่นบ้าง สำหรับใครที่ ชื่นชอบซูปเปอร์ฮีโร่สองคนนี้จะก็ บอกเลยว่าอย่าพลาด แถมให้อีกนิดคือ การสอบของวิชานี้เป็นการสอบ แบบเปิดตำราเต็มรูปแบบ โดยหนึ่งสัปดาห์ก่อนสอบ อาจารย์จะบอก “หัวข้อการสอบ” ให้ แล้วให้เราไปคิด คำตอบมาเอง สามารถหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ตแล้วจด สรุปข้อมูลลงในกระดาษ และสามารถเอาเข้าไป อ่านในห้องสอบได้ด้วย จริง ๆ ต้องบอกว่า เขาไปลอกในห้องสอบได้จะถูกกว่า แต่สิ่งสำคัญก็คือ ข้อมูลที่หาได้ นั้น ต่อให้เราปรี๊ดออกมาและนำเข้าไปห้องสอบ แต่ไม่สามารถส่งทั้ง ๆ อย่างนั้นได้ เราจำเป็นต้องเขียนลงใน กระดาษคำตอบที่อาจารย์จัดมาให้เท่านั้น ดังนั้นแล้วต้องสรุป ย่อข้อมูลที่หามาให้เหลือแค่ 1-2 หน้าด้วย เพราะ เวลาในการสอบคือ 1 ชั่วโมง 30 นาที ดังนั้นแล้วหากมั่นใจว่าเขียนทัน จะจัดไปซัก 4-10 หน้าก็ตามสะดวก ส่วนอีกวิชาที่อาจจะไม่แปลกซักเท่าไร แต่น่ากลัวซะเล่นคือ **วิญญาณหลอนของญี่ปุ่น** ก่อนจะเล่า บอกก่อน ว่าเราเป็นคนกลัวผี แต่เพราะกลัวนี่แหละถึงอยากจะทำทนายลองลงเรียนดู และบทสรุปที่ได้คือ เรื่องบางเรื่อง อย่าไปทำทนายมันเลยดีกว่า เพราะจนถึงตอนนี้ เสียงกร๊อบแกร็บของจูกอนยังคงติดหูเราไม่จางหาย... วิชานี้นั้น สอนโดยอาจารย์คนเดียวกับที่สอนวิชาซูปเปอร์ฮีโร่ของญี่ปุ่น แต่วิชานี้จะเปิดสอนในเทอม 2 และเนื่องจากเป็น วิชาสายวัฒนธรรม ทำให้มีหน่วยกิตเท่ากับ 2 รายละเอียดวิชานี้คือ จะมีการสอนเรื่องราวเกี่ยวกับความเชื่อ เรื่องภูตผีและวิญญาณของญี่ปุ่น ว่าเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ความเชื่อของคนญี่ปุ่นเกี่ยวกับเรื่องทางวิญญาณนั้น เป็นอย่างไร และจะมีการฉายภาพยนตร์หนังผีเวอร์ชันภาษาญี่ปุ่นและอังกฤษให้เราดูด้วย ความหลอนมันอยู่ ตรงนี้ สำหรับใครที่ชอบดูหนังผีคงไม่ใช่เรื่องน่ากลัวซักเท่าไร แต่สำหรับเรา การปิดไฟห้องจนมืดหมดแล้วเปิด จอโปรเจคเตอร์ฉายหนังผีพร้อมเสียงสตูดิโอระดับเซอร์ราร์ดนั้น เป็นประสบการณ์ที่ไม่อยากไปลองอีกเป็นครั้งที่... 15 ละมัง (เนื่องจากคลาสเรียนใน 1 เทอมจะเรียนวิชานั้น ๆ ประมาณ 14-15 ครั้ง) แน่่อนว่าไม่ได้เปิดให้ดู ทุกครั้ง แต่กระนั้นหากได้เปิดแล้วละก็ จะดูยาวจนหมดคาบ ใครที่ชอบเรื่องแบบนี้บอกเลยว่าห้ามพลาด ส่วน ใครที่ไม่ชอบเรื่องแบบนี้ บอกเลยว่าถ้าคิดจะลอง ใจต้องนิ่งนะ ภาพยนตร์ที่เอามาเปิดที่เด่น ๆ จะเป็นเรื่อง เดอะริงค์ กับจูกอน สำหรับเราแล้ว เราไม่เคยดูสองเรื่องนี้ นั่นทำให้เราไม่เคยพบเจอกับความน่ากลัวของมัน มาก่อน เรื่องเดอะริงค์ยังไม่เท่าไร (เงยหน้าดูบางฉาก) แต่เรื่องจูกอน... ต้องบอกว่าสุดจะทน อาจจะเป็นคน

เดียวในห้องก็ได้ที่ก้มหน้าตลอดทั้งคาบ แต่กระนั้นก็ยังได้ยินเสียงหลอน ๆ ของมันอยู่ บอกตามตรงว่าเสียงมัน ซ่าง... สยอง ส่วนเรื่องการสอบ เนื่องจากอาจารย์สอนเป็นคนเดียวกับที่เคยเล่าไปแล้ว ดังนั้นแล้วรูปแบบการสอบจึงเหมือนกันแบบไม่ผิดเพี้ยน แต่ไม่แน่ว่าการกำหนดรูปแบบการสอบอาจจะเปลี่ยนไปในแต่ละปีก็เป็นได้ ดังนั้นฟังที่อาจารย์อธิบายเอาไว้ด้วยจะดีกว่า

วิชาแนะนำก็ประมาณนี้ จริง ๆ มีเยอะมากจนเลือกไม่ไหว ยิ่งงี้ก็ลองเลือกดูได้นะ

ประสบการณ์ดี ๆ ที่มีตลอด 1 ปีที่ผ่านมา : ตั้งแต่วันแรกของการได้มาเรียนแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่น จนถึงวันสุดท้ายของการได้อยู่ที่นี่ บอกตามตรงว่ามีเรื่องราวต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย และทุกเรื่องล้วนทำให้เราเติบโต ตัวเราเองรู้อยู่แก่ใจว่าตัวเองในตอนนี้อันนี้ไม่เหมือนกับตัวเองเมื่อ 1 ปีก่อน ประสบการณ์ ความทรงจำ เรื่องราว ทั้งหมดที่เกิดขึ้นต่างก็หล่อหลอมให้เราเป็นคนใหม่ หากจะให้เล่าทั้งหมดคงจะยาว แต่หลัก ๆ ที่บอกได้คงจะเป็นเรื่อง “การใช้ชีวิต” วันหนึ่งเราก็ต้องเติบโต จากเด็กนักเรียน กลายมาเป็นผู้ใหญ่ในสังคม จากคนที่ไม่ประสีประสาเรื่องความเป็นอยู่ ก็กลายมาเป็นคนที่คุณดูแลชีวิตตัวเองได้ด้วยตัวเอง (ยืนด้วยตัวเองได้) ผ่านการใช้ชีวิตที่ญี่ปุ่น และมันไม่ได้หมายความว่า 1 ปีนี้เราเติบโตและจะหยุดอยู่แค่นี้ คนเราเติบโตอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ถามว่าอะไรที่ทำให้เราเติบโต คำตอบก็เหมือนที่ได้บอกมาก่อนหน้านี้แล้ว มันก็คือ “ประสบการณ์” “ความทรงจำ” “เรื่องราว” ต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาและหล่อหลอมเรา ทำให้เราแกร่งขึ้น สิ่งหนึ่งที่แสนสำคัญที่ได้เรียนรู้จากที่นี่ก็คือ หากเราไม่คิดจะก้าวออกมาใช้ชีวิตของตัวเองอย่างจริง ๆ จัง ๆ แล้วละก็ สุดท้ายแล้วเราก็จะโตอยู่แค่ในฝันของเราเท่านั้น คำว่า “โลกกว้าง” มันเป็นคำง่าย ๆ ที่หลายคนคงพูดและลิ้มมันไปได้อย่างรวดเร็ว แต่การที่เราได้ออกมาจาก “โลกของเรา” สู่ออกมา “โลกภายนอก” นั้น เป็นอะไรที่ตัวเราก่อนไม่เคยจินตนาการถึง และไม่อาจจินตนาการได้ถ้ายังไม่ลองออกมา ดังนั้นแล้ว ในตอนนี้ที่ได้ออกมา ก็เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ให้เต็มที่ ใช้ชีวิตในแบบของตัวเอง ในแบบที่ตัวเองอยากให้เป็น เพราะเราไม่มีทางรู้เลยว่าเราชอบใช้ชีวิตแบบไหน จนกว่าเราจะได้ลองใช้มัน ผิดบางถูกบ้างเป็นเรื่องปกติ หากเจอแต่เรื่องที่ถูกตลอด เส้นทางคนนำเปือพิลึก เส้นทางที่ไม่มีชวากหนาม ภูเขาที่ ไม่มี ความชัน มันไม่มีค่าพอให้เราข้ามผ่านหรอกนะ

Key Point!

ไหน ๆ ก็เขียนเป็นแนวทางให้กับน้อง ๆ แล้ว ดังนั้นอยากจะบอกถึงจุดสำคัญหรือข้อควรระวังสำหรับการใช้ชีวิตอยู่ที่มหาวิทยาลัยโอซาก้าวิทยาเขตมิโนเอาไว้หน่อย

1. มหาวิทยาลัยโอซาก้า มีอยู่ 3 วิทยาเขต ได้แก่ วิทยาเขตซุซึตะ วิทยาเขตโทโยนากะ และวิทยาเขตมิโน ซึ่งวิทยาเขตที่เราอาศัยอยู่และเรียนนั่นคือวิทยาเขตมิโนนั่นเอง เป็นวิทยาเขตที่มีความเป็นธรรมชาติสูงสุด หากสนใจ เราสามารถนั่งรถบัสจากวิทยาเขตมิโน เพื่อไปสู่อีก 2 วิทยาเขตที่เหลือได้ โดยนั่งรถบัสจากในมหาวิทยาลัย (ไม่ใช่รถบัสที่อยู่หน้าประตูมหาวิทยาลัยนะ) ซึ่งเป็นรถรับส่งนักเรียนโดยเฉพาะ
2. อาหารการกิน แนะนำว่าควรจะทำอาหารเอง จะประหยัดค่าใช้จ่ายได้มากกว่าซื้อของกินที่ร้านสะดวกซื้อหลายเท่าตัว เรายังเป็นคนหนึ่งที่ไม่เคยทำอาหารมาก่อนจนกระทั่งไปแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่น แล้วก็ได้พบว่าการทำอาหารที่ญี่ปุ่นนั้นแสนง่าย ลงทุนซื้อหม้อหุงข้าว กระทะ หม้อ ไม่เกิน 10000 เยน ก็สามารถประหยัดค่าใช้จ่ายได้มากกว่าการไปซื้ออาหารสำเร็จรูปมากินเสียอีก สำหรับกระทะกับหม้อ ต้องดูให้ดีว่า หอที่เราอยู่นั้นใช้เตาแบบไหน หากเป็นหอ 1 จะใช้เตาแก๊สจุดไฟ ดังนั้นให้ซื้อกระทะหรือหม้อแบบที่ใช้กับเตาแก๊สมา ถ้าเป็นหอโมมิจิ จะเป็นเตาแบบไฟฟ้า ดังนั้นให้เลือกซื้ออุปกรณ์ทำครัวให้ถูกต้องด้วย
3. IC Card หรือเรียกอีกอย่างว่า Icard เป็นบัตรที่นิยมใช้ในภูมิภาคคันไซ โดย IC Card ใบเดียวสามารถใช้กับการซื้อของในร้านสะดวกซื้อ การขึ้นรถบัส การขึ้นรถไฟ ได้ทั้งหมด เรียกว่าบัตรเดียวครบจักรวาล (ในเขตคันไซ) ดังนั้นควรทำเอาไว้จะถือเป็นการดีอย่างยิ่ง สำหรับแหล่งที่ทำ สามารถไปทำได้ที่เครื่องขายบัตรอัตโนมัติที่ติดตั้งประจำจุดอยู่ในสถานีรถไฟใหญ่ ๆ อย่างเช่น Umeda, Namba (ถ้าอยู่โอซาก้าแล้วละก็ ชื่อพวกนี้จะคุ้นหูเราอย่างมากแน่นอน เพราะเป็นสถานีรถไฟที่คนพลุกพล่านที่สุดเนื่องจากเป็นศูนย์กลางการเดินทาง การค้า การท่องเที่ยวของตัวเอง)
4. Universal Studio Japan 1 Year Pass อีกสิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้ (หรือขาดได้!?) สำหรับการมาอยู่ที่โอซาก้าคือการซื้อบัตรเข้าเล่นสวนสนุกอย่าง USJ นี่แหละ โดยตัวปีมีราคาอยู่ที่ 20000 เยนต้น ๆ หากซื้อแล้วเราสามารถเข้ามาเล่นที่นี่ได้ทั้งปี โดยไม่ต้องเสียเงินค่าเข้าอีก (จะมีวันที่เข้าไม่ได้ด้วย ให้ไปเช็คอีกทีที่บัตร) ถ้าคิดว่าจะมาเล่นที่นี่เกิน 3 ครั้งใน 1 ปีแล้วละก็ ควรซื้ออย่างยิ่ง เพราะการซื้อตัวเข้าแบบปกติต้องเสีย 7500 เยน ดังนั้นถ้าจะมาเล่นหลายรอบ ควรซื้อตัวปีจะดีที่สุด

5. ก็มีคนญี่ปุ่นเอกภาษาไทย ที่มหาวิทยาลัยไอซาก้าวิทยาเขตมินนัง เป็นวิทยาเขตที่มีสาขาภาษาต่างประเทศตั้งอยู่ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจถ้าทางมหาวิทยาลัยจะเลือกให้เรามาอยู่ที่นี่ เพราะเราจะได้เจอกับคนญี่ปุ่นที่สนใจในภาษาต่างประเทศที่หลากหลาย และแน่นอนว่าในจำนวนนั้นก็มีคนญี่ปุ่นที่สนใจภาษาไทยอยู่ด้วย (มีเอกภาษาไทย) ซึ่งเหมือนเป็นธรรมเนียม ที่นักเรียนญี่ปุ่นเอกภาษาไทยจะจัดปาร์ตี้เพื่อต้อนรับคนไทย ลองถามไถ่จากเพื่อน ๆ ที่รู้ดูก็ได้ หากอยากมีเพื่อนเป็นคนญี่ปุ่นแล้วละก็ อย่าได้พลาดโอกาสนี้ สถานที่จัดงานส่วนใหญ่จะเป็น ที่ล็อบบี้ของหอ 1 (ที่ ๆ เรามาเช็คชื่อเข้าหอตอนมาถึงใหม่ ๆ นั้นแหละ) นอกจากนั้นเราสามารถไปเข้าเรียนวิชาภาษาไทยร่วมกับคนญี่ปุ่นในติ๊กเรียนสำหรับคนญี่ปุ่นได้อีกด้วย แต่เข้าเรียนทั้งทีก็ควรจะทำให้สม่ำเสมอ หากมีการบ้านก็ควรทำส่งด้วย สอนโดยอาจารย์ภาษาไทย ดังนั้นไม่ต้องกังวลเรื่องภาษา จะว่าไปนักเรียนญี่ปุ่นเอกภาษาไทยนั้นพูดไทยชัดกว่าคนไทยบางคนเสียอีกนะ

นาย ชนะบดีณทร์ ชลชาติตระกูล

คณะบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น (BJ) ชั้นปีที่ 4